המעגל נסגר בראש פינה

בועז שחק הפיק באחרונה, בהזמנת ערוץ 5, סרט על רבי שלמה קרליבך זי"ל. שחק, מרצה למקצועות הקולנוע בבית הספר "מעלה" בירושלים, חצה ערים ונהרות ונפגש עם כל המי ומי שהיה לו קשר עם קרליבך לאורך חייו. בסדר־גנצסיקו ידעו לספר לו על פגישה מרגשת שהיתה לקרליבך בבית החולים שיבא עם חייל שנפצע אנושות במלחמת יום הכיפורים. על־פי המספר, החייל שכב קטוע רגליים ופצוע בשתי עיניו, למעשה כל גופו היה חבוש, חוץ מאשר איזור החזה. באחד הימים אמר לאביו שישב לידו: "אבא, אני שומע את קרליבך". האבא הסביר לו לאחר חיפושים כי הוא מדמיין, אך הבן נשאר בשלו: "אני שומע את קרליבך". ואמנם כן, קרליבך נתגלה על אחד ממשטחי הדשא של בית החולים כשהוא מנגן ושר לקבוצת חיילים פצועים. "אבא", ביקש החייל, "תאמר לקרליבך ששמוליקל כאן". האב מילא את שליחות הבן ותוך דקות התייצב קרליבך ליד מיטתו. שמוליק חש לפתע במשהו צימרי נוגע בחזהו וכעבור שניות נרטב כל אזור החזה מדמעותיו של שלוֹמלה. "מה לשיר לך", שאל קרליבך, ושמוליק ביקש: "הַנשמה לך". עד כאן השיחה בסדר־גנצסיקו.

בשבוע שעבר הגיע בועז שחק לראש פינה להאזין באולם מקומי לשירים בלתי מוכרים של קרליבך. בסוף ההופעה ראה בקהל אדם גלוי ראש יושב בכפא גלגלים ומתוך סקרנות שאל אותו מהיכן הוא. "מבית אלפא". היתה התשובה. "ומה לך עם קרליבך?", שאל שחק. איש שיחו השעים, כי היכרותו עם קרליבך תחילתה עוד ב־1968, אז ביקר קרליבך בבית אלפא. הקיבוצניקים שרו ורקדו עימו עד אובדן ההכרה, ובשתיים אחר חצות אמר קרליבך כי מחכים לו אנשים בקיבוץ גינוסר ומישהו צריך להסיע אותו לשם. "אני התנדבתי. הוא שאל לשמי ומיד הפך את שמי משמוליק לשמוליקל והסביר כי מחכים לו גם כמה "היפי־לך" ביישוב מגדל. לאחר אותו לילה הפכתי למעריצו ובאשר נפצעתי במלחמת יום הכיפורים"...

כאן "נפל האסימון" אצל שחק. הוא קטע את שטף דיבורו של בן שיחו ואמר: "אני אשלים לך את המשך שלמעני הרחקתי עד לסן פרנציסקו". ומשום צנעת הפרט נתבקשתי שלא לכתוב את שמו האמיתי של שמוליק).

תעלול שטני

הדואר האלקטרוני הוא אחד המכשירים האפקטיביים להושטת עזרה דחופה והשגתה, בקשת רחבה של תומכים. אחד מהם זו בקשה לתרומות דם. ואכן, הציבור מפיץ את הפניות ובתוך זמן קצר נענה התודם או התורמת, לשמחת הזקוקים לו.

בשבוע שעבר הופצה באמצעות האי־מיילים "בקשה דחופה מבית חולים לווינשטיין". בגוף הבקשה באה ההודעה הבאה:

"עזרתכם מתבקשת בהברת דוא"ל זה לכמה שיותר נמענים. מי שיש לו את סוג הדם המתבקש למען הצלת ילדה, אנא פנה למטפלים בנושא שפרטיהם מופיעים בהמשך.

"תודה לכולכם מאיתנו משפחת קליינר וכל בית 'משפחת שרשורים' נתניה".

וכך נכתב בהמשך ההודעה: "מחפשים סוג דם נדיר - A.

"בבקשה אל תמחקו את האי־מייל הזה ותעבירו אותו לרשימת התפוצה שלכם זה חשוב מאוד !!!

"אנחנו מחפשים אחרי תרומת דם למען ילדה חולת סרטן. סוג הדם הוא מאוד נדיר: - A. אם יש לכם סוג דם כזה או אתם מכירים מישהו עם סוג דם כזה, אנא צרו קשר באי־מייל: erez@mail.aliroo.com, או התקשר למנור: 054-513849. תודה רבה לכולכם, ענת אפרון. תרום! תן חיים לילדה קטנה!"

בתוך זמן קצר נמצאה התורמת עם סוג הדם הנדיר הזה, שפנתה לבית חולים לווינשטיין לאחר שכל הטלפונים והאי־מייל שבגוף הפניה לא היו מעודכנים או משובשים.

דוברת בית החולים ידעה לומר לה כי מדובר בסיפור זקן בן כמה שנים וגם אז הוא היה שקרי וחסר שחר.

תעלול שטני כזה יכול לגרום לכך שהציבור יתייחס בעתיד לכל פניה בחוסר אמון ולא יתייחס אליה כלל וכלל.

כל עורך־דין המצוי בפלילים ידאי יידע למצוא את הסעיף המתאים. לפיו ניתן להעמיד לדין את יוזם הפניה השקרית הזאת. אי אפשר לעבור עליה לסדר היום ויש לקוות כי מומחי המחשבים של המשטרה ידעו לעלות על עקבותיו של המטורף שכך היתל באלפי אנשים.

ללא כל היסוס וחשש מטענת "מוסר", העברתי את האי־מייל הזה לידיעת המשטרה, שוודאי תפעל בנחישות וביעילות.

בסוד שיח אדמו"רים וצדיקים

לא - אירא רע

הסיפור המופלא שלפניכם הגיע לאוזני הח"מ ממי שקיבלו כמין ימא לטנגא, ממש בשעת מעשה מפי בעל המעשה עצמו, ואלו דבריו: "לפני כ־14 שנה, בחובשי את ספסלי הישיבה הק' דחסידי גור בירושלים, פגש אותי בחור צעיר, שאינו נמנה על חסידי גור, והוא שואל: אימתי אפשר להיכנס אל הקודש פנימה, אל כ"ק מרן האדמו"ר מגור (בעל ה'פני מנחם') זצוק"ל. איך נכנסים, איך כותבים את ה'קויטל' (פתקא), האם צריך להכין גם 'פדיון', ישאר שאלות טכניות. מכיוון שלמרות עידודי והסברי הוא חשש לבוא אל בית המלך לבדו, נענתרתי לבקשתו והתלוויתי אליו באותו אחה"צ עד לדלת חדרו של הרבי, ושם המתנתי לו באותן דקות ארוכות עד שיצא.

"לאחר מכן ליוויתי אותו לביתו ילאורך כל הדרך ראיתיו טרוד בהרהורים. נראה היה כאילו הוא חוכך בינו לבין עצמו אם לשתף אותי בסיפורו האישי. כשהתקרבנו לבית הוריו, פתח את פיו וסיפר לי בדברים הללו:

'אמנם בתחילה חשבתי שלא לספר לך את הדברים, שכן, כפי שתבין עוד רגע, אין בהם משום כבוד בית אבא. אולם, היות והיית השליח הטוב לזכיותי בתשובתו הבהירה של הרבי הק', וגם יש בהם מסר רב שיכול להביא לך ולאחרים תועלת, אמרתי 'לא אמנע טוב מבעליו'.

"כבר שבועות ארוכים חלפו מאז החל אבי שיחי' לסבול ייסורים נוראים, ולמרבה הצער גילו הבדיקות הרפואיות מחלה קשה ומרה, שלרפואתה עליו לטוס לחו"ל כדי לעבור טיפולים מיוחדים. ניעצנו בטובי העסקנים הרפואיים, עלינו לבתי צדיקים לקבל מהם עצה וברכה, אך עדיין לא ראינו את אור הישועה בקצה המנהרה החשוכה והמיסרת. ביוון שכך, החלטתי לפקוד את חדרו של הרבי מגור, לתנות לפניו על מחלתו וייסודיו של אבא, על פרנסת הבית שמתדרדרת בינתיים, ועל כך שאנו, הילדים, צעירים עדיין וצריכים אותו בריא ושלם לאורכ"א.

"מה אומר לך, כשנכנסתי כמעט אובדתי את לשוני. הרבי נראה היה כמלאך אלוקים, ישב וקיבלני במאור פנים, כזקן מלא רחמים, ועודדני להשיח את אשר על לבבי. כשסיימתי, שאל אותי: 'מה מדברים אצלכם בשולחן שבת?' -והאמת אומר לך שהתבישתי לענות. בלית ברירה שתקתי במבוכה. 'לפעמים מדברים אצלכם על אנשים אחרים?' המשיך לשאול ברחימאיות. נעניתי בראשי לאות הן, לא היית מסוגל להוציא זאת מהפה. 'ולפעמים טוחנים אותם לאורך ולרוחב, כאילו היו על שולחן הניתוחים בניתוח פתולוגי?' לא הרפה הרבי. שוב הנהנתי בראשי בתנועה האומרת כן.

"או אז הושיט לי הרבי את ידו, והשמיע באזני כדברים האלו: 'הכלל אומר: מי שמדבר טוב מביא על עצמו שפע של טוב ומיטיב משמיים, ומי שמדבר בגנותם של אחרים עלול לגרום לעצמו צרות צרורות. תגיד לאבא, הוא הוסיף והזהיר אותי, מי שלא מדבר רע על אנשים - רע לא קרב אליו!' יצאתי מהחדר, וידעתי שקיבלתי גם עצה טובה ונפלאה, וגם ישועה נסית ומופלאה.

"לאחר תקופה לא ארוכה, פגשתי שוב את אותו בחור והוא סיפר לי את המשכו של הסיפור: 'עליתי מיד הביתה והלכתי לקים בעצמי את עצת הרבי, כפי שהיא כתובה בדברי חז"ל (תנדב"א רבא, ריש פרק כא): 'ולא יראה אדם את אביו ואת אמו כשהן מדברים דברים יתרים ויחריש להם, ואם עשה כן הוא והם אינם ממלאים ימיהם ושנותיהם, שנאמר רק הישמר לך ושמור נפשך מאוד...'. סיפרתי לאבי את כל המעשה, ואכן המשפחה כולה קיבלה על עצמה להתחזק בעניין. אבא טס לחו"ל כעצת הרופאים ומיותר לציין שהוא שב מהטיפול בריא ושלם בניסי ניסים! לאחר שהחלים לחלוטין, הלכתי איתו באחד הימים ברחוב יוסף בן מתתיהו, לפתע ראיתי את הרב עוזר לא הרחק מאיתנו. מיהרתי אליו, והצגתי בפניו את אבי שיחי', תוך הבעת תודה על הברכה החמה ועל הישועה הפלאית. הרבי חייך חיוך טוב, ואמר באוזהרה רבת משמעות: 'זכרו, את הקבלה צריכים להמשיך ולשמור!'.

"מאז כל ההוויה בביתנו השתנתה פלאי פלאים. 'מי שלא מדבר רע על אנשים - רע לא קרב אליו', זה אצלנו כבר חלק מהחיים, ואולי כדאי לפרסם את הסיפור, כדי שאנשים ידעו ויזהרו. שיבינו שדברי דוד המלך ע"ה בתהילים: 'מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב - נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו', הם דברים פשוטים כפשוטם, ברורים לחלוטין, ואין דרך אחרת.

(סיפר הרה"ג ישעיהו הרשקוביץ שליט"א, ראש כולל חושן משפט דחסידי גור באשדוד)